

I CERTAMEN DE RELATOS BREVES

VALENCIA PARQUE CENTRAL

Accésit

Ella no és com les altres persones que esperen a l'andana un dilluns a les nou i mitja del matí. No porta un vestit gris d'executiva, com la xica que seua la seua dreta. Tampoc duu unes sabates com les de la dona que hi ha a l'esquerra: negres, brillants, amb un tacó que deu fer uns deu centímetres com a mínim. Se li mira de reüll. Com pot portar això? –Es pregunta. Sempre li han agradat les sabates altes. De vegades, quan passa per davant d'una sabateria, se les emprova. Li agradaria tenir unes sandàlies blaves, ben altes. Però deixen de calçar-se per a passejar per la ciutat. S'estima més les botes de pell, que s'ha posat hui. Fan joc amb la boina negra, també de pell. La va comprar a "Albero", una botiga que hi ha davant l'Estació del Nord, on son pare solia comprar-se els barrets. Li agrada molt aquesta boina que, per cert, res té a veure amb el barret de l'home que hi ha de peu, preparat per pujar el primer al tren. Sembla un home important. Potser és un escriptor famós. Se li mira per veure si el reconeix. Però res.

De sobte, arriba un xic jove, d'uns 28 anys. Ve amb presses, embotonant-se la jaqueta. Es mira el rellotge, sospira i se'n alleugerit, just al costat de l'home que parla pel mòbil. Deu ser una conversa relacionada amb la feina, perquè porta ja deu minuts més! –Es diu sí mateixa. L'escolta sense prestar atenció al que diu, mentre pensa que deu costar molt cara aquesta telefonada tan llarga. A poca poca hi ha més sorolla a l'andana. Arriba més gent. Li crida l'atenció un grup de cinc homes que semblen tallats pel mateix patró: tragegris foscs i un maletí a la mà.

Definitivament no encaixa amb el tipus de persona que agafa un tren cap a Madrid un dilluns de bon matí. No va vestida com una executiva, no porta un maletí, ni un ordinador, com la jove que acaba d'arribar. Tampoc va parlant pel mòbil, ni tan sols l'ha encès encara. I no necessita mirar el rellotge, perquè no hi ha ningú esperant-la a l'andana quan baix del tren. Però tant li fa. No importa si viatja sola, sense cap motiu. No ho havia planejat. Simplement anit, quan es va gitar, li va vindre la idea al cap i allà que està. És que no té dret? –Es pregunta. Posa la mà a la bossa i trau unes notes, mentre les menjava enumerant mentalment els seus motius d'estar allà, perquè sempre necessita buscar-ne una justificació, per quedar-se tranquil·la: Encara és jove, li falta un any per als seixanta; el seu fill ja és major i se les pot anar a veure tot sol i el seu home... millor no pensar-hi.

Mentres se'n va al tren de fons. Mira el rellotge; les nou i trenta-tres minuts. Prou puntual. No està malament. Pensa. S'alça espolsant-se el vestit, agafa la bossa i es queda en peu. Mira a dret i esquerra. Per un moment troba a faltar companyia. Mentre puja live al capla mar. Si encara visquera, podria anar amb ella de volta, perquè? –Es pregunta mentre somriu tímidament. Jaha trobat un seient que li anava bé, al costat de la finestra. I allà que seua amb ella una mica plorosa.

Natalia Esteve, Valencia